

ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ ΑΘΜ ΣΤΗ REAL NEWS

Την 10^η Μαρτίου ε.έ άρθρο της ΑΘΜ του Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεοδώρου Β΄ υπό τον τίτλο «Στο πλευρό των ορφανών του εμφυλίου» δημοσιεύτηκε στην κυριακάτικη εφημερίδα Real News. Στο άρθρο αυτό ο Μακαριώτατος καταθέτει σκέψεις, εικόνες και συναισθήματα από την επίσκεψή του την 23^η Φεβρουαρίου 2013 στη Στέγη Αγάπης της Μπουραμάτα στο Μπουρούντι. Εκεί φιλοξενούνται παιδιά των οποίων οι γονείς έχασαν τη ζωή τους κατά τον εμφύλιο πόλεμο που συντάραξε τη χώρα επί δεκατρία χρόνια. Ακολουθεί το πλήρες άρθρο.

Στο πλευρό των ορφανών του εμφυλίου

Στην καρδιά της αφρικανικής γης υπάρχει μία χώρα ευλογημένη από τον Θεό, το Μπουρούντι. Καταπράσινες εκτάσεις καλύπτουν πεδιάδες, πλαγιές και λόφους. Ωστόσο το γήινο αυτό κομμάτι παραδείσου έγινε το θέατρο μιας αδίστακτης σύγκρουσης. Δύο φυλές, δύο εθνολογικές ομάδες, οι κτηνοτρόφοι Τούτσι και οι γεωργοί Χούτου, δεν μπόρεσαν να βρουν ειρηνικό τρόπο συμβίωσης. Ρίχτηκαν σε έναν αδιέξοδο αγώνα αμοιβαίας εξολόθρευσης.

Ο εμφύλιος πόλεμος κράτησε δεκατρία ολόκληρα χρόνια. Η ανθρώπινη διχόνοια ερήμωσε και πλήγωσε τη χώρα. Πόλεις, χωριά, νοσοκομεία, σπίτια, δρόμοι καταστράφηκαν. 300.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. 600.000 άνθρωποι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Οικογένειες διαλύθηκαν. Γυναίκες έχασαν τους άνδρες τους και τα παιδιά τους. Παιδιά έμειναν μόνα, απροστάτευτα, ορφανά.

Μετά τη φρίκη του πολέμου, θύτες και θύματα του εμφυλίου παραλογισμού προσπαθούν να ξεχάσουν το ματωβαμένο παρελθόν και να ανοικοδομήσουν τη χώρα. Κατά χιλιάδες οι πρόσφυγες επιστρέφουν από τις γειτονικές χώρες αναζητώντας τους δικούς τους και τα χωμάτινα σπίτια τους. Πολλοί δεν βρίσκουν τίποτα.

Αν η ενότητα των ανθρώπων είναι ο απώτερος στόχος της θείας Οικονομίας και η μαρτυρία της ενότητας αυτής ο αυθεντικός τρόπος άσκησης της χριστιανικής ιεραποστολής, τότε κάθε πιστός ορθόδοξος καταλαβαίνει πόσο ανάγκη είχε το καθημαγμένο έδαφος του Μπουρούντι να δεχθεί το περίσσειμα της ευχαριστιακής εμπειρίας. Ωστόσο η ιδέα που παραμένει λόγος, μπορεί να αλλάξει μόνο λόγια. Μόνο οι ιδέες που γίνονται σάρκα, είναι ικανές να αγγίξουν και να μεταμορφώσουν τον άνθρωπο.

Με αυτό το γνώμονα τρία χρόνια πριν ξεκίνησε μια γνήσια κατά Θεό ανθρωποποιητική προσπάθεια με την ίδρυση της Επισκοπής Ρουάντα και Μπουρούντι. Η κυνική καχυποψία των καιρών μας αντιμετώπισε αρχικά με επιφύλαξη τις προοπτικές αυτής της προσπάθειας. Ωστόσο οι καρποί της σύνθεσης και της αναδημιουργίας του τι σημαίνει να είναι κανείς άνθρωπος σε έναν δίκαιο, ειρηνικό και βιώσιμο κόσμο, ήδη ωριμάζουν στο πνευματικό αυτό γεώργιο της Αφρικής. Η αγαπητική επαφή με τον συνάνθρωπο ως εικόνα Θεού ήταν το μόνο 'λίπασμα' που

χρησίμευσε σε αυτή την καλλιέργεια.

Αυτών των καρπών έγινα κοινωνός κατά την πρώτη μου ιεραποστολική πορεία στο Μπουρούντι. Εικόνες, συναισθήματα και στιγμές δύσκολα αποτυπώνονται στο χαρτί με τρόπο συμβατικό.

Ωστόσο εκείνο το φωτεινό πρωινό της 23^{ης} Φεβρουαρίου 2013 έδωσα μια υπόσχεση στα εκατοντάδες ορφανά παιδιά του εμφυλίου πολέμου που φιλοξενούνται στη Στέγη Αγάπης της Μπουραμάτα. Έδωσα την υπόσχεση να μοιραστώ με όλο τον κόσμο μια ιστορία πίστης και καρτερίας σε μια εποχή που την ομορφιά της αλήθειας αγαπώ τον πλησίον, άρα υπάρχω έχει αντικαταστήσει η υπεραξία έχω, άρα υπάρχω.

Η στέγη αυτή στήθηκε με τη βοήθεια μίας παρέας γιατρών από την Ελλάδα που αποφάσισαν να κάνουν την προσφορά πλήρη απασχόληση και σκοπό της ζωής τους, των Γιατρών Καρδιάς. Η στέγη αυτή λειτουργεί με το περίσσειμα ή το υστέρημα ανθρώπων που πιστεύουν στην ανάγκη να ακουστεί ο λόγος του Ευαγγελίου στις λασποκαλύβες, στους χορταρένιους και αχυρένιους ναούς της Αφρικής.

Σε αυτό το καταφύγιο βρίσκουν στοργή παιδιά που είδαν τους γονείς τους να βρίσκουν φριχτό θάνατο από χέρι αδελφικό. Παιδιά που δεν χαμογελούσαν γιατί ο πόνος της απώλειας είχε αλυσοδέσει το χαμόγελο στα χείλη τους. Παιδιά των οποίων η ζωή κρεμόταν από μια κλωστή, γιατί περίμεναν να φάνε σκουπίδια, μεγάλωναν στους δρόμους και τις λάσπες, απειλούνταν από απλές ασθένειες.

Σε αυτό το καταφύγιο τα ορφανά του εμφυλίου κέρδισαν το δικαίωμα να συνεχίσουν να παίρνουν στα σοβαρά ό,τι οι ενήλικες δυσκολεύονται πλέον να αποδεχθούν: τα όνειρα. Κέρδισαν το δικαίωμα να συνεχίσουν να πιστεύουν στην ανάσταση ως δυνατότητα σε ένα αύριο αξιοπρεπές. Κέρδισαν το δικαίωμα να δαμάσουν τα αγριεμένα κύματα της ζωής, που τόσο νωρίς τους έδειξε το πλέον ανάλγητο πρόσωπό της, και να αναζητήσουν τον απάνεμο λιμένα της επιβίωσης. Τελικά κέρδισαν το δικαίωμα να διασώσουν την παιδικότητα ως ύπαρξη ανοικτή στο θεό.

Ο Χριστός είπε: *‘ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ’* (Μρκ. 10,13-14). Αυτή η εντολή γίνεται πράξη σε αυτή τη γωνιά της αφρικανικής ηπείρου. Αυτή η εντολή μετατρέπεται σε μια αγκαλιά για τα παιδιά που σημαδεύτηκαν από τους διχασμούς των μεγάλων. Εδώ ανασυστήνεται το θρυμματισμένο παιδικό κοσμοείδωλο, αναμορφώνεται η διαταραγμένη από το φάσμα του θανάτου παιδική ταυτότητα, επανέρχεται το αρχικό κάλλος της παιδικής ψυχής προς εφαρμογή των λόγων του Κυρίου *‘ὅς ἐάν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν’* (Μρκ. 10,15-16).

Σε μια εποχή καθημερινών μετασχηματισμών που επηρεάζουν όλες σχεδόν τις πτυχές της ζωής μας, αμφισβητείται η δύναμη της Εκκλησίας να συμβάλλει στην οικοδόμηση ενός πολιτισμού αλληλοσεβασμού και αλληλεγγύης. Η Στέγη Αγάπης της Μπουραμάτα μαρτυρεί περί του ότι η Εκκλησία στην εγκόσμια μαρτυρία και δράση της προσλαμβάνει, μεταμορφώνει, καινοποιεί τον κόσμο.

Διακονεί τον άνθρωπο, αρθρώνει τη δική της πρόταση ζωής, τη δική της ιεράρχηση ζωής, στην κορυφή της οποίας βρίσκεται το παιδί ως ο δυναμικός φορέας της ελπιδοφόρας προοπτικής για ένα κόσμο *ἀληθεύοντα ἐν ἀγάπῃ*.

† Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Β´

Πάπας καί Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Πόλει
τῆς Ἀλεξανδρείας,
τῇ 1ῃ Μαρτίου 2013